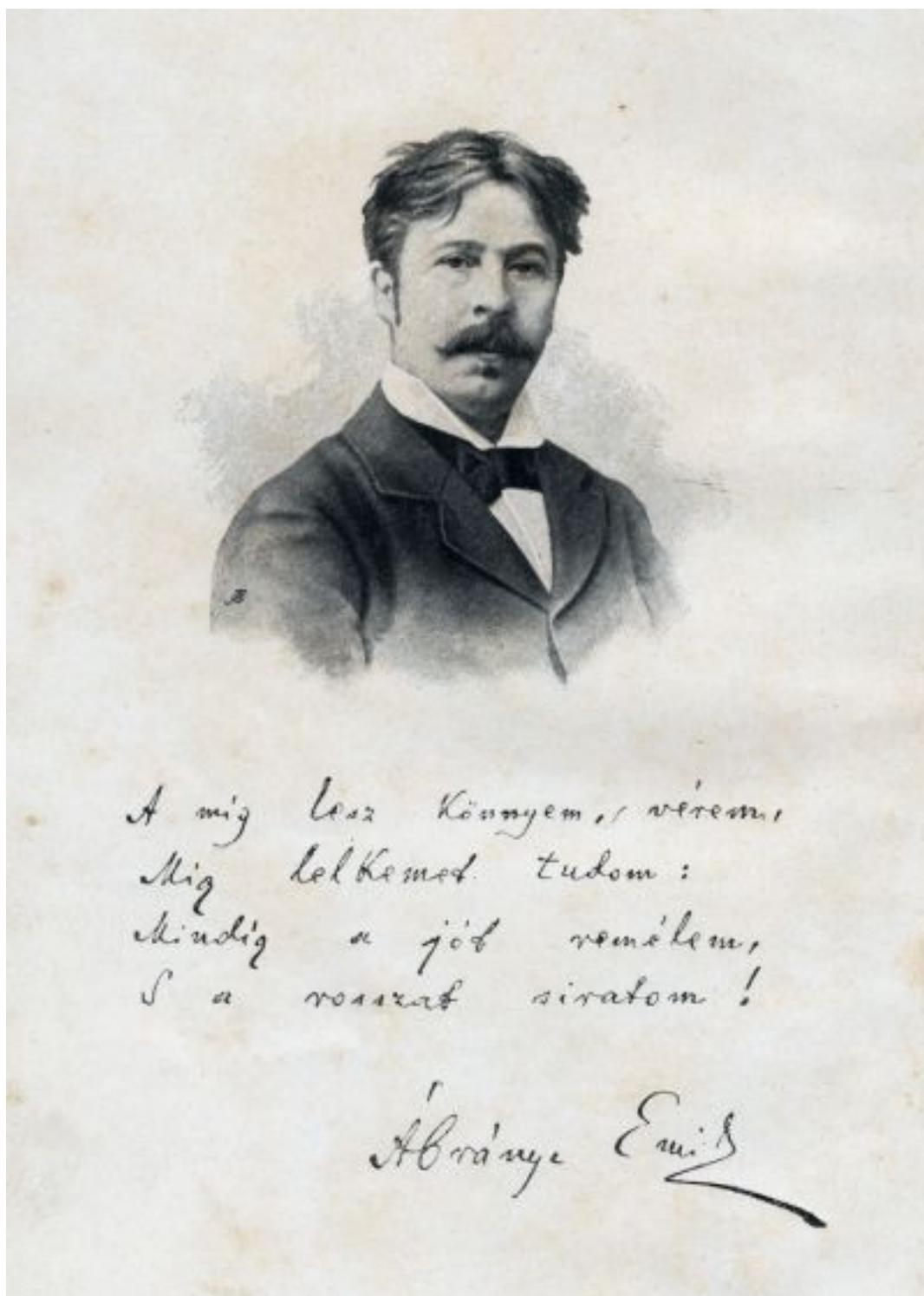

ÁBRÁNYI EMILMAGYAR NYELV.

- 1885. -

Ó szép magyar nyelv! Aki egyszer téged
Ajkára vón, többé nem dobhat el!

Szentség gyanánt hogy befogadja éked,
Őrző oltárrá válik a kebel.

Pajzán, derűs vagy, mint nőink szeme,
S erős, szilárd, mint hősök jelleme!
Gyöngéd vagy és lágy, mint mennybolti kék,
S dörögni úgy tudsz, mint villámos ég!

Minden, mi fejben vagy szívben fakad,
Tőled nyer pompát, színdús szavakat.
Nagy eszme, érzés oly ragyogva hord,
Mint egy király az ünneplő bibort!

Bír-e más nyelv úgy epedni,
Annyi bájjal, annyi kéjjel?
Olvadóbb, mint lant zenéje
Holdvilágos, langyos éjjel,
Mely virágot s dalt terem,
Mikor ébren semmi sincs más,
Csak a fák sötét bogán:
Hangos, boldog csalogány
S boldog, néma szerelem...

*

Hát a csapongó
Gyors szavu tréfák
Játszi szökését,
Festi-e más nyelv
Oly remekül?
Pattog a víg élc,
Ám sebe nem fáj,
Mert csak enyelgés,
Tarka bohóság
Volt az egész!...

*

Magasztos gyásznak bánat-dúlta hangja
Úgy zendül benne, mint egyház harangja
Mely messze hinti mély, komor szavát.
Búg, mint a gyászdal, mint sír-fáklya lobban,
S mint súlyos léptek kriptá-csarnokokban,
Úgy döng minden szó a kedélyen át!...

*

Ciklops pőrölye, hogyha csatát fest,
Csatakürtök bösz riadása!
Halld! Halld!
Száguldva, vihogva, kapálva
Dölyfös paripák robbannak elő.
Százak keze vág, százak keze lő.
Nem szárnyal a vér-ködös égre más,
Csak ágyudörej, szitok és zuhanás!
Rázkódik a föld, iszonyodva reng,
Amerre a kartács vad tánca kereng!...
Dúl a szilaj kéz, csattog a kard,
Sebet osztva süvölti: ne bántsd a magyart!

Hatalmas, szép nyelv,
Magyarnak nyelve!
Maradj örökké
Nagy és virágzó!
Kisérjen áldás,
Amíg világ áll!
S legyen megáldott
Az is, ki téged
Ajkára vesz majd:
Elsőt rebegve,
Végsőt sóhajtva!

FEBRUÁR 21. – NEMZETKÖZI ANYANYELVI NAP

http://jelesnapok.oszk.hu/prod/unnep/nemzetkozi_anyanyelvi_nap